

K. O. Viderø: Ferð mín til Jorsala

Viderø prestur hefur givið út bók, ið hann nevur »Ferð mín til Jorsala«.

Hetta er ein eftir føroyskum viðurskiftum stór bók, og sum navnið bendur á, greiðir hon frá eini ferð, hann hefur gjørt til Jorsala — Jerusalem!

Bókin byrjar norðuri í Hvalvík. Har situr presturin í depurhuga. Óhugni, eldslekkingur innanhýsis og kuldi uttandura. Tað kenst, at her situr ein maður, sum er við at missa seg sjálfan burtur. Hann tykist at vera vilstur, og hann kennur á sær, at fólk ið uttanum hann — tað fólk, hann skal vera vegleiðari fyri, — hefur likasum mist treystið til hansara. Hann kennur á sær, at tey halda hann ikki vera so, sum sálarhiði teirra átti at verið.

Hann situr har og sær bygdarfólkið uttan um seg. Har fer ein gomul kona framvið, og hann veit, at hon í huga sínum livir minst líka nógv í Jorsalaborg og hinum heilaga landinum á dögum Jesusar, sum hon livir í Hvalvík. Veidsliga liv sít livir hon í Hvalvík, men andsliv hennara er í hinum heilaga landinum — Maria Magdalena.

Og soleiðis ger hann sammeting eftir sammeting millum fólk ið í Hvalvík og bygdarfólkið í hinum heilaga landinum, sum hann kennur so væl frá bíbliu síni. Og her koma longu so týðuliga fram hansara óföru skaldagávur; tí er tað nakað, ið sermerkir hesa bók framum aðrar ferðasögur, so er tað tað, at hon er eitt frálíkt skaldaverk, so spælandi lætt skrivað og so myndarliga uppbyggt, at hon má hugtaka hvønn tann, sum fer undir at lesa hana, sjálvut um tað má sigast, at skrivihátturin er væl so fornur, ja, ein kemur meir enn so fram á orð, ið ikki longur finnast í føroyskum máli; men her hendir so aftur tað merkiliga, at tá tú hefur lisið nakað væl av bókini, fær tú alsk til hesa málnýtslu — tað er, sum frásøgn og mál hóska so væl saman og skapa eina fløvandi heildarmynd.

Ein hefur varðhugað av, at Viderø ger hesa ferð til Jorsala fyri at royna at finna seg sjálfan aftur. Men ið hvussu er, er tað ógvuliga forvitnisligt at fylgja honum á ferð hansara, so væl hann greiðir frá ferðini og lýsur tær mannalagnur, hann hittir á leið síni.

Hann kemur til Havnar, fer við Barjamu til Onglands, haðani til Fraklands og so við jodiska skipinum Kedma — Framá — til hitt heilaga landið.

Áhugavert er at fylgja honum á hesi leið; men tvífalt áhugavert verður tað, tá hann kemur inn í Palestina. Frásøgnir hansara frá stríðnum millum jødar og arabar eru so ljóslivandi og hava nógv at læra okkum, og tær mannalagnur

og tey livilíkindi, hann greiður frá har eysturi eru forvitnislig um enn langt frá altíð so ljós. Hann ferðast millum flóttarfólkið í arabaralandum — teir 900.000 arabarnar, sum jødar róku út av hinum heilaga landinum, og sum ikki liva undir menniskjaligum korum, hóast roynt verður at hjálpa teim — eftir førimuni, sigst.

Heldur ikki, roynir presturin at fjala burtur síni egnu brek. Hann sigur frá, hvussu hann letur keypi-bræv sítt gleppa sær av hondum, og teim trupulleikum, ið harav standast, og ein kennir á sær, hvussu smoyknan hann hefur kent seg, tá hann noyddist at skáka sær undan, at koma væl burturúr hesum trupulleikum.

Sjálvsagt er størsti parturin av frásøgnini um hendingar í Jorsalaborg, hinum heilaga landinum og arabaralandinum; men ferðirnar bæði fram og aftur eru sanniliga eisini forvitnisligar.

Heimferðin verður lögð um Rómaborg, har Viderø vitjar sjálvan pávan. Síðan verður farið norður gjøgnum Frakland, og her kann lesarin skilja, at enn hefur hövundurin ikki funnið seg sjálfan — hann hefur bestan hugin at venda við aftur.

Sama er í Onglandi. Hann ivast í at fara haðani til Danmarkar, men fer so við flogfari til Íslands.

Har varnast hann, at streymurin, sum rennur frá templi Sálomons í Jorsalbborg og út yvir allan heim, hvørur, seyrrar niður í jorðina og verður burturi. Tann hvøkkur, hann her fær, man vera atvoldin til, at hann finnur seg sjálfan aftur.

So gongur leiðin heim aftur, og bókin endar, har hon byrjaði — norðuri í Hvalvík.

Hetta er ein drúgv bók, og her til er hon bílig. Málið er, sum áður nevnt, ikki lætt fatuligt fyri ólært fólk, tí tað er heldur fornt; men so væl er bókin skrivað, at er ein fyrst komin reiðiliga í gongd at lesa hana, er hon ein sonn njótan, og tá ein so læggur hana frá sær, ynskir ein eftir, at Viderø skjóti má skriva eina slíka bók aftrat. Og tað er óvist, um ikki sagt kann verða um hesa bók, so sum stendur í kvaðnum: »Fyrsti táttur úti er, meira er eftir enn«.

SOSIALURIN

Útgevur:
FØROYA JAVNAÐARFLOKKUR

Bládstj.:
Villí Sørensen.

Box 76.

Prentsmiðjan á Heygsbreyt
TELF 1820

Studentakabarrettin 1957 í Sjonleikarhúsinum:

Ólavssøkaftan kl. 15 og 18
Ólavsekudag kl. 15 og 18

Kostnaður 4 kr.

Atgongumerki at fáa í Sjonleikarhúsinum
kl. 12—13 leygardag til allar framsýningarnar.
Sunn- og mánadagin 14—15 og aftur 17—18

EINGIN TELEFONBÍLEGGJAN

PRENTSMÍÐJAN Á HEYGSBREV TÓRSHAVN

AVRIKAR ALT PRENTINGARARBEIDI

TELF. 1820

Føroya Bjór

OL- og MINIRALVATNSVIRKI

Føroya
Pilsnar
Ekta
Maltøl.

Citrón sodavatn
Appelsin limonada
Hindber limonada
Jordber limonada
Vanillie limonada
Áppolinaris

EINAR WAAG, Klakksvík — MÁLTRÁÐUR 4

GRÓT OG SKERVUR

Óll, ið vilja keypa skerv ella grót, eiga at venda sær til kommunukantórið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimtað.

Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heimta grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmanni fyri kommununa.

FROÐBIAR SÓKNAR KOMMUNA

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn

SJÓMAÐURIN

verður enn sum áður útgjördur
lagaliga hjá okkum.

C. C. JOHANSEN — TELF. 1530 — TÓRSHAVN.

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

HALDIÐ SOSIALIN!